

nisi Beneficium, vel Patrimonium obtinerent; aperuit hoc aditum, stravitque viam Apostolicæ Constitutioni, quam deinde Benedictus XIII. edidit, incipientem: *Injuncti Nobis*, quæ est 228. tom. 12. *novi Bullarii Romani*, quaque declaravit: „Societatem Jesu „non teneri, nec obligatam esse ad „ullam subministrationem sive con- „gruæ sustentationis, sive alimento- „rum, sive alio quocumque titulo, & „causa, illis faciendam, qui post „biennium probationis, & emissionis „votum simplicium, extra dictam „Societatem à suis Superioribus eji- „ciuntur, tametsi, dum in ea per- „manebant, ad sacros etiam Presby- „teratus Ordines sine Beneficio Eccl- „siastico, ac Patrimonio, & ad titu- „lum Religiosæ paupertatis promoti „fuerint.” Peræqua sanè Constitutio, provida, & omninò congruens præcedentium tribunalium judicatis, in quibus; quoties post Constitutionem Gregorii XIII. proposita fuit, toties rejecta conspicitur petitio à prædictis Religiosis promotæ, ab iis, inquam, qui post biennem probationem, votorumque simplicium nuncupationem, ad sacros, etiam Presbyteratus Ordines promoti, deindeque à Societate dimissi, vitæ subsidia exposcebant, eò quòd Patrimonium non haberent, nec Beneficium, fuerantque Ordinibus initiati ad titulum Religiosæ paupertatis, dum inter Societatis alumnos recensebantur. Harum rerum judicaturum series inspicere potest pence Pignatell. *consult. 92. tom. 10.* & Lacroix *Theolog. moral. lib. 6. part. 2. n. 1196. & seq.*

XXVI. Quæcumque hactenus deseruimus tum de facultate, quam habent Superiores Societatis Jesu, dimittendi ex ea Religiosos, non servata iudicii forma, tum de eorum, qui sic

dimissi fuerint, habilitate ad ministerià, & Beneficia Ecclesiastica obtinenda, tum denique de suspensione ab Ordinum susceptorum exercitio, cui subjacent tunc solùm, cum Ecclesiastico Beneficio, aut Patrimonio destituuntur, facile est intelligere ad eos tantummodo Societatis Religiosos pertinere, qui post consuetum biennalis temporis lapsum, simplicia castitatis, paupertatis, & obedientiæ vota voverunt; non autem ad eos, qui exacto statuto curriculo, Regularem Professionem emittentes, solemnia castitatis, paupertatis, & obedientiæ vota nuncuparunt. Hos enim si Superiores velint è Societate ejicere, debent judicalem ordinem servare, eorumque incorrigibilitatem evincere; ipsi autem sic expulsi, perinde habendi sunt, ac reliqui omnes ex aliis Religionibus ejecti. Neque enim Societas hæc in re ullo peculiari privilegio donata est; & si quod etiam obtinisset, eo jam uti non posset; nimis quippè ampla, ac valida derogatione Urbanus VIII. præcedentia quæcumque privilegia sustulit; quod rectè animadvertit quoque Cardinalis de Lugo, dum in quadam consultatione die 16. Januarii 1624. exarata, quam Nos manuscriptam in forma authentica inspeximus, ac de re sententiam rogatus, sequens edidit responsum: „Facultas major Societatis ad expellendos professos, quam sit in aliis Religionibus, hodie ablata est, meo iudicio, ab Urbano VIII. per Decretum editum in sacra Congregatione Concilii Tridentini anno 1624. ubi omninò prohibetur, ne in ulla Religione professus ejici possit, nisi sit verè incorrigibilis, & probetur per annum, &c. at revocantur omnes Constitutiones, & privilegia Pontificia cujuscumque Ordinis, cum clausulis derogatoriis „stric-

DECRETUM

SUMMI PONTIFICIS

BENEDICTI XIV.

Prævio consilio particularis Congregationis ab ipso deputatæ Cardinalium de Gentilibus, Cavalchini, Tamburini, & Besotii, necnon Archiepiscopi Damasceni, Congregationis Episcoporum, et Regularium, atque ejusdem Congregationis particularis Secretarii, super dubio: An vota, quæ à Conversis Cisterciensibus emittuntur, simplicia sint, vel solemnia.

XXVIII. „Delata ad Pœnitentiariæ Apostolicæ Signaturam controversia de

„votis, quæ in Professione à Conversis Cisterciensibus emittuntur, an simplicia sint, vel solemnia, eadem à „dubii definitione se abstinit, eo „potissimum sub obtentu, quòd de ea „agendum esset in Congregatione „Episcoporum, & Regularium, cui „jam exhibita fuerant suffragia PP. „Generalis, & Procuratoris Generalis „Ord. Cisterc. Sed cum nec ab hac „ullum usque adhuc iudicium prodississet, oportuum & congruum fore reputantes, si rem totam ad „Nos avocaremus, in Congregatione „particulari coram Nobis habenda „discutiendam, supradictorum Cardinalium, & Secretarii Congregationem deputavimus: quæ habita „coram Nobis die 16. currentis mensis Martii, unanimi censuit suffragio, vota à Conversis Cisterciensibus in Professione emissa, non esse „simplicia, sed solemnia.”

Q2

„Et

„strictissimis. Quare, quoad professos ejiciendos, credo, Societatem „nunc non habere plus potestatis, „quam alias Religiones. Ita iudico, „salvo, &c.

XXVII. Ad Institutum de ejectis à Religione sermonem pertinet alia quæstio, cujus definitionem Episcopi quidam ab Apostolica Sede pro certorum casuum, in suis diocesisibus occurrentium, necessitatibus postularunt. Jam supra dictum est, hujusmodi ejectos obstringi castitatis, paupertatis, & obedientiæ votis; ea tamen quoad postrema duo vota, seu quoad illorum observantiæ formam, moderatione adhibita, quæ peculiaribus cujusque circumstantiis aptetur, ac congruat. At nonnulli aliquando fuerunt, qui contenderent, vota in quibusdam Religionibus emitti solita, haudquaquam solemnia, sed simplicia tantum censerent oportere; ideoque si aliquem hujusmodi Ordinum Religiosum ejici contingeret, quamvis non negaretur, ipsum simplicia vota custodire debere, si tamen matrimonium contraheret, non posse illud irritum & nullum, sed tantummodo illicitum pronuntiarum. Excitata hujusmodi disputatio fuit quoad Religiosos laicos Cistercienses. Nosque ipsi rem definiendam esse duximus cum consilio Congregationis particularis, quam coram Nobis coegimus, & in qua infrascriptum Decretum editum fuit; quod quia certam normam, & jam secutis, & in posterum obventuris casibus potest exhibere, nec hactenus ullibi impresum legitur, ideo optimum existimamus hic illud per extensum inserere:

„Et sanè, si in ipso Familiæ Cisterciensis exordio, quod sæculo undecimo contigit, Monachis Conversi adjuncti fuerunt, ut Monachi in claustris solitudinis, & contemplationi vacarent, & Conversi domos illas regerent, in quibus utilia hominum necessitati parabantur, & sic de Conversis statutum est: Tuncque defuerunt, se Conversos laicos barbatos licentiæ Episcopi sui suscepturos, eosque in vita sua, & in morte, excepto Monachatu, ut semetipsos tractaturos; ut legitur in Exordio Cisterciensis Cœnobii tom. I. Bibliothecæ Patrum Cisterciensium Tissier, autumantis citationem Opusculum esse S. Stephani Abbatis Cisterciensis;

„Si, coacto secundo Lateranensi Concilio anno 1139. sub Pontifice Innocentio II. statutum est, nulla futura matrimonia, quæ post Professionem fierent à Conversis; si hoc ipsum confirmatum fuit in Concilio Remensi, habito sub Eugenio Papa III. qui in minoribus fuerat Abbas Sanctorum Vincentii, & Anastasii Romæ ad Aquas Salvias, Sanctique Bernardi discipulus; si Pontifex Alexander hujus nominis III. in sua Decretali, quæ incipit: Non est vobis, sub titulo de Regularibus, æquali erga Abbatem obedientiæ jugo respondit esse subiectos tum Monachos, tum Conversos Ordinis Cisterciensis; suadent hæc omnia, quod vota à Conversis Cisterciensibus in Professione emissa non simplicia sunt, sed solemnissima; quod etiam fuit animadversum à Mabillonio, Monachorum Institutorem peritissimo in sua præfatione in part. 2. sæculi sexti Ordinis S. Benedicti §. II.

„Nec, ut ab hoc sensu quis recederet, quidquam prodesse potuerunt

„verba, quæ à Conversis Cisterciensibus in Professione emittuntur: Patet, promitto tibi obedientiam de bono usque ad mortem. Præterquam quod enim compertum est, quinque prioribus Ecclesiæ sæculis nullam in emittenda Professione verborum formam fuisse præscriptam, & quod nec etiam juxta præsentem disciplinam unius Instituti Regularis Professio concordat in verbis cum Professione alterius Instituti; cum alumni S. Benedicti promittant stabilitatem loci, conversionem morum, atque obedientiam secundum Regulam S. Benedicti; alumni Sancti Dominici voveant obedientiam secundum Regulam Sancti Augustini; alumni Sancti Brunonis suorum morum conversionem promittant; quæ promissio æquipollere videtur promissioni Conversorum Cisterciensium, obedientiæ de bono usque ad mortem.

„Vis in eo consistere visa est, quod ad effectum, de quo agitur, necdum verborum, sed cæterarum quoque extrinsecarum circumstantiarum ratio habenda est. Cumque in Libro antiquarum definitionum Ordinis Cisterciensis dist. 14. cap. 1. tit. de Receptione, & Professione Conversorum, legatur, quod, post expletum Novitiatus annum, Conversus, ad Capitulum Monachorum accedens prostratus primo veniam petat, & deinde surgens ad imperium Abbatis, & interrogatus, spondeat stabilitatem suam, post quæ Abbas dicat: Det tibi Deus perseverantiam; omnesque respondeant: Amen; quodque, omni proprietate relicta, suorumque bonorum facta, prout liberit, & maxime favore pauperum, distributione, flexis genibus jungat manus, easque ponat

„inter manus Abbatis, eique promittat obedientiam de bono usque ad mortem, Abbasque respondeat: Det tibi Deus vitam æternam; respondentibus omnibus: Amen; quæ omnia quoque leguntur in Rituali Cisterciensium lib. 6. de Ritu suscipiendi Fratres c. 6. sub titulo de Receptione, & Professione Conversorum.

„Accessus ad Capitulum, non tempore Novitiatus, sed post Novitiatum expletum per integrum annum, promissio stabilitatis post interrogationem de ea factam, & ejusdem acceptatio facta ab Abbate, cujus est Professionem admittere, solemnitas proprietas abdicatio, genuflexio ante Abbatem, & cætera solemnissima, quæ comitantur promissionem obedientiæ de bono usque ad mortem, æternæ vitæ precatio, memoratæ obedientiæ correspondens, satis innuunt, Professionem esse solemnem, in eaque implicite & virtualiter contineri vota castitatis, paupertatis, & obedientiæ, quæ, utpotè juncta Professioni Regulari, non simplicia sunt, sed solemnissima, juxta responsum Bonifacii VIII. in cap. unic. de voto, & voti redemptione, in sexto.

„Unanime interessentium Congregationi suffragium pro solemnitate votorum, quæ à Conversis Cisterciensibus in Professione emittuntur, fuit à Nobis in ipsa Congregatione ore tenus approbatum. Hoc ipsum à nobis præsentis nostri Decreto confirmatur, quod nostro sigillo munitum Archiepiscopo Damasceno Congregationis Episcoporum, & Regularium, & particularis Congregationis Secretario, manibus nostris consignamus, demandantes, ut illud referat inter Acta Congregationis Episcoporum, & Regularium,

Tom. II.

„& Decreti exemplar ad Pœnitentiariam Apostolicam, & Congregationem Cardinalium Concilii Tridentini interpretum, inter sua Acta observandum, transmittat; ut unanimes in posterum sit sententia de solemnitate votorum, quæ à Conversis Cisterciensibus emittuntur: Datum ex Palatio Apostolico Quirinali hæc die 21. Martii 1747.

XXIX. Præcipuum hoc est solemnissimum voti castitatis, quod sacro Ordini, vel Religiosæ Professioni est adnexum, ut irritum reddat matrimonium, quod quisquam audeat exinde contrahere, per textum in cap. Meminimus, & cap. Insinuante, qui Clerici, vel voventes. Simplex autem votum castitatis non nisi illicitum constituit matrimonium; atque efficit, ut conjux, qui se hujusmodi voto obstrinxit petere quidem nequeat à conjuge, eidem tamen petenti debitum reddere teneatur; prout docet S. Thomas in 4. sent. dist. 38. quæst. 1. art. 3. quæst. 2. Ad tertium, & ad quartum. Verum, quia ex Romani Pontificis auctoritate fieri potest, ut vera Religio ea quoque sit, in qua simplicia tantummodo vota emittuntur, utque insuper votâ simplicia impedimentum dirimens matrimonii constituent; siquidem Romanorum Pontificum Constitutionibus statutum reperitur, eos, qui Societati Jesu nomen dederint, veros fieri Religiosos simplicibus tantum castitatis, paupertatis, & obedientiæ votis, post probationis biennium emissis, & simplex castitatis votum, quo se tunc obstringunt, matrimonii esse dirimens impedimentum, quemadmodum videre est in Constitutione Gregorii XIII. edita anno 1582. incipiente: Quanto fructuosius, & in altera vulgata anno 1584. cui initium: Ascendente Domino;

Q 3

in

in privilegiis autem pro Instituti confirmatione emanatis, expressè inest declaratio, quod vota prædicta voventem obstringant, quousque idem in Religione permaneat, eorum autem vinculo exsolvatur, statim ac à Superioribus è Societate dimissus fuerit; hinc porro consequitur, ut, quamvis matrimonium, à Religioso in Societate adhuc manente attentatum, nullum irritumque esset, licet initum post simplex dumtaxat castitatis votum, ejusmodi tamen censi non posset, immò validum legitimumque esset matrimonium; si illud post dimissionem è Societate contraheret; veluti latius demonstratur in Collationibus Ecclesiasticis Parisiensibus *de Matrimonio*, quæ editæ fuerunt à Cardinali de Noailles illius urbis Archiepiscopo, tom. 2. lib. 3. collat. 1. §. 3.

XXX. Ultimo loco in Urbani VIII. & Innocentii XII. Decretis cavetur, debere Religionem alumni sui ejecti reditum urgere, eumque iterum in sinum recipere, quotiescumque Ordinarius, in cujus diocesis versatus est, tale de illo testimonium perhibeat, ut eum conjicere liceat re ipsa ad bonam frugem rediisse. Cum autem quandoque contingat, Regularem haud fuisse decretoria sententia è Religione expulsam, veluti incorrigibilem, sed, ob atrox aliquod crimen, ad præfinitum temporis spatium, putà septennium, vel decennium, ab eadem Religione damnatum fuisse ad triremes; inde exorta est quæstio, an, exacto pœnalis temporis cursu, ipsum Religio recipere, & ad convictum, ut antea, admittere teneatur. Extra controversiam positum est, Religiosum ad triremes damnatum, Religionis vota servare debere eo modo, quem infelix ejus conditio patitur; uti evincunt

Donatus in *prax. rer. Regular. tom. 1. tract. 8. de ejectis quæst. 23. & tract. 9. de Galeotis Religiosorum quæst. 16. & 17. Rotarius in Theolog. Moral. Regul. tom. 1. lib. 3. cap. 2. punct. 8. num. 7.* Absoluta verò pœna ipsi irrogata, non æquè conveniunt Auctores, an Religio eundem teneatur in cœnobium recipere. Docent nonnulli, id oneris Religionibus nullibi impositum reperiri; & si eadem ad recipiendos hujusmodi alumnos, tam magna infamia notatos, Superioris auctoritate adigantur, licere solummodo eos admittere sine cucullo, Tertiariorum habito indutos, atque vilioribus Religiosæ domus muneribus habere additos. Contra alii, nulla distinctione adhibita, arbitrantur, Religionem omninò teneri ad hujusmodi Religiosos recipiendos. Ita disserit Donatus *cit. loc. tract. 9. quæst. 22. & latiori calamo Rotarius præinducato loco n. 4.* Cum Nos Congregationi Concilii à Secretis essemus, quibusdam instantibus Episcopis, propositum hoc dubium fuit, sed non definitum; opportunum enim visum est, Procuratores Generales Ordinum prius audire, quam ulla ederetur resolutio. Contigit in die 24. Martii 1725. uti videre est *t. 3. Thesauri Resolutionum.* Ideoque, cum nulla hac de re afferri resolutio possit, neque damnatis ad triremes ob aliquod crimen aptari posse videantur summorum Pontificum Urbani, & Innocentii Decreta, scripta de Religiosis incorrigibilibus, qui longè gravioribus delictis sunt obnoxii, & quorum pervicacia nimis constans deprehensa est, nec pœnali sex mensium carcere vinci potuit; quod ad illos pertinet, integrum erit Episcopis vel cum Superioribus Ordinis agere, vel Sanctæ Sedis auctoritatem implorare, ut, quæ ratione magis expediens fore judicabitur,

tur, iidem à Religione recipiantur. Si autem hoc obtinere non valeant, noverint Episcopi, id oneris sibi tantummodo incumbere, ut eorum vendi rationem studiosè speculentur, ne alios inficiant, majorisque dedecoris notam Regulari Ordini imponant. Neque verò sinant, hujusmodi Religiosos, qui Sacerdotes fuerint, sive extra claustra remaneant, sive iterum à Religione fuerint in societatem vitæ recepti, sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrare, si remigaverunt, vel si fuerunt ad triremes damnati ob aliquod delictum, cui de jure infamia est annexa; extat enim Decretum Urbani Papæ VIII. quo declarantur perpetuò irregulares Sacerdotes tam Seculares, quam Regulares, qui ad triremes vel perpetuò, vel ad definitum tempus damnati, remigaverunt. An verò simplex damnatio ad triremes infamiam importet, & consequenter irregularitatis notam damnato inurat, id inter Doctores controversatur. Sed communis opinio est, tunc proculdubio damnatum irregularem esse, cum sententia lata est ob delictum, quod secum fert infamiam de jure. Ne autem ea, quæ jam pridem à Nobis tractata sunt, iterum superfluo labore discutienda resumamus, percurrat lector, quæ fusè deduximus, cum munere Secretarii Congregationis Concilii in minoribus fungeremur, quæque ab ipsa Congregatione benignè probata fuerunt in causa *Lavellana, seu Romana*, proposita 8. Junii 1726. & resoluta 6. Julii ejusdem anni; uti videre licet *tom. 3. Thesauri Resolutionum.*

XXXI. Non deerunt fortassè, qui dicant, omnia quidem ab Apostolica Sede provisiva sapienter fuisse, quæ ad rectè moderandam Regularium incorrigibilium ejectionem idonea essent, quæque etiam Episcopis opportuna forent

ad evitandas, aut summovendas perturbaciones, quæ sibi ab hujusmodi ejectis inferri possent; verùm non satis forsàn cogitatum fuisse putent de casu, qui sæpè nimis usuvenire dignoscitur, cum scilicet ejectus sententiam ejectionis, contra se latam, aut nullitatis, aut injustitiæ vitio arguit, & ab ea appellat; quo nempè casu duplex exurgere solet difficultas. Dubitatur enim, primò, quomodò Episcopus se gere debet cum expulso, qui à sententia ejectionis suæ provocavit, & provocat; deinde, qua ratione expulsus ipse in regionibus fortè à Romana Curia, & Urbe remotis degens, & ut plurimum omnium rerum inopia pressus, provocationis beneficio uti, juvari que valeat; cum in Decretis præsertim Innocentii XII. sacris Congregationibus Urbis cognitio validitatis ac justitiæ hujusmodi sententiarum fuerit delegata. Sanè Angelopolitani Archiepiscopi Procurator, qui anno 1662. ad Urbem accesserat sacra Limina visitaturus, in relatione status prædictæ Ecclesiæ posterius hoc dubium proposuit, petiitque, ut, spectata maxima, quæ intercedit inter Angelopolitanam, & Romanam Urbem distantia, Ecclesiasticus Judex in iis partibus designaretur, ad quem ejectus jura sibi contra ejectionis sententiam competentia posset deducere. Congregatio autem Concilii, die 11. Februarii 1662. habita, Pontifici consuluit, ut ipsum Archiepiscopum Angelopolitanum in Judicem Ecclesiasticum delegatum per eas regiones designaret, coram quo Regulares expulsi, de ejectionis suæ sententia conquerentes, possent; jura sua in gradu appellationis proponere, absque eo quod ad Romanæ Curie tribunalis causam deferre cogerentur. In ea verò, quæ tunc edita fuit, resolutione, Congregatio ulterius progres-

gressa non fuit ad investigandum, definiendumque modum, quo Episcopus se gerere debere cum Religioso ab ejectionis sententia appellante, dum vigore ipsius appellantis sententia pendet suspensa. Verum, quod tunc omissum, postea opportunè præstitum fuit; cavet enim, ne quispiam, licet intra terminum à lege præfinitum ab ejectionis sententia appellaverit, possit extra carceres sua jura experiri; sed, si eadem proponere velit, omninò debeat sese in carceribus constituere. Cum autem provocans carceribus detinetur, non est, cur Episcopus de eo sollicitus sit; quem scilicet studiosè observare, ac custodire tantummodo debet, cum procul à claustris in sua dioecesi versatur. Quæ super hoc prædicit Congregationis resolutio, sequens est, excerpta ex lib. 98. decretorum pag. 524.

Licien. Ejectionis à Religione.

„Pater N. N. ob plura crimina per eum, ut prædicitur, in Religione patrata, & de quibus, licet pluries punitus, adhuc non resipuerat, fuit de mense Septembris superioris anni, per sententiam Patris Generalis, incorrigibilis declaratus, & uti talis à Religione ejectus. Appellavit orator ab hujusmodi sententia ad hanc sacram Congregationem sub prætextu notoriæ nullitatis & injustitiæ, præsertim ob non servatam formam Decretorum ejusdem sacre Congregationis, relatorum in Constitut. 28. san. mem. Urbani VIII. & in novissima Constitutione Sanctissimi Domini Nostri edita 1. Martii 1693. Actisque transportatis, ac Religione audita, & informante, dignabuntur EE. VV. declarare.”

I. „An constet de asserta incorri-

gibilitate oratoris; &, quatenus negativè.”

II. „An idem orator veniat Religioni restituendus in casu, &c.”

„Die 15. Novembris 1698. Sacra Congregatio Concilii rescripsit: Orator se constituat in carceribus formalibus Religionis, & postea providebitur.”

CAPUT XII.

De quinto capite relationis status Ecclesiæ.

Ad Moniales pertinet hoc quintum caput. Tridentinum Concilium sess. 25. cap. 15. de Regularibus, & Monialibus, statuit, ne Religiosa Professio ante decimum sextum ætatis annum expletum, & non exacto Novitiatus anno, emittatur: *Nec qui minore tempore, quam per annum post susceptum habitum in probatione steterit, ad Professionem admittatur.* Si quæ verò nuncupata Professio duabus hisce conditionibus destituatur, irritam eam declarat, ac omni plane vi obligandi expertem: *Professio autem antea facta, sit nulla, nullamque inducat obligationem ad alicujus Regulæ, vel Religionis, vel Ordinis observationem, aut ad alios quoscumque effectus.* A præscripta autem regula exemptos voluit eadem sancta Synodus Patres Societatis Jesu, qui plerumquæ neminem, nisi evoluto saltem probationis biennio, ad Professionem recipiunt; uti videre est sequenti cap. 16. *Per hæc tamen sancta Synodus non intendit aliquid innovare, aut prohibere, quin Religio Clericorum Societatis Jesu, juxta pium eorum Institutum, à Sancta Sede Apostolica approbatum, Domino, & ejus Ecclesiæ inseruire possint; quod Fagnanus quoque animadvertit in c. Ad Apostolicam, n.*

15. de Regularibus. Eademque Synodus, postquam cap. 18. anathemate percussit audentes cogere mulieres, ut se Religioni devoteant; simulque declaravit, ea omnia, quæ tum ante Professionem, tum in ipsa Professione præstanda decreverat, locum habere debere in quibuscumque monasteriis, non solum Episcopo, sed etiam alteri cuilibet Prælo subjectis, hæc addidit verba: *Ab his tamen excipiuntur mulieres, quæ Pœnitentes, aut Convertitæ appellantur; in quibus Constitutiones earum servantur.* Hinc autem orta est disputatio, an postremorum hujusmodi verborum vis, ea tantummodo complectatur, quæ in ipso c. 18. cui inserta sunt, decreta leguntur, vel potius ad ea quoque protendi debeat, quæ prædicato c. 15. continentur; adeo ut, si in Monialium Pœnitentium, sive Convertitarum Constitutionibus, probationis annus ante Professionem explendus, minimè præfinitur, valida post Concilium censi possint vota in hujusmodi cœnobiis emissæ sine prævio annali experimento, utpotè contra Conciliarem quidem sanctionem, sed tamen ad normam suarum Constitutionum exacta. Itaque Congregatio Concilii Tridentini Interpres, propositam hanc quæstionem definiens, respondit, quod præscriptum fuerat cap. 18. ad præcedentia quoque capita, atque adeo ad ipsum etiam c. 15. referri; quemadmodum testatur Fagnanus in cit. cap. Ad Apostolicam, n. 29. & 30. de Regularibus, & post ipsum Passerinus de statibus hominum tom. 3. q. 189. num. 55. Congregationis resolutio edita fuit die 2. Martii 1606. & sequentibus verbis concepta; *Congregatio respondit, si ex Instituto, vel Constitutionibus Convertitarum ad Professionem admitti consueverint absque anno probationis, decretum ejusdem Concilii*

quoad Convertitas, nihil earum Institutis, aut Constitutionibus circa probationis annum detraxisse.

II. Nullum sanè de hac controversia offendimus postulatam in relationibus status Ecclesiarum ab Episcopis ad Sanctam Sedem transmitti solitis; verum ætatem, annumque probationis commemoravimus, in quemdam veluti apparatus ad ea, quæ mox tractaturi sumus. Exploratum cuique est, post contractum, sed nondum consummatum matrimonium, indulgeri conjugii, qui cupit aliquam ex approbatis Religionibus ingredi, biennale spatium, quo de ineundo vitæ statu deliberet, juxta præscriptum in cap. Ex publico, de conversione conjugatorum. Quia verò alteri conjugii Religionem ingredi nolenti non licet ad alia vota migrare, nisi alter re ipsa se Religioni obstringat, solemnè nuncupata Professione; si hæc, ut supra monuimus, non nisi evoluto probationis anno emitti potest, dubitarunt nonnulli Episcopi, in quorum dioecesibus id evenit, an is quoque casus sub Conciliari lege, annalem Novitiatum requirente, comprehenderetur; ea scilicet de causa, quod alter conjux graviore afficiatur incommodo, dum per integrum anni spatium sua libertate uti prohibetur; fierique etiam posset, ut hujusmodi onus ad biennium protenderetur; ex quo conjux Religionem ingressus, postquam in ea regularis vitæ tyrocinium inierat, jam jam exeunte anno, posset ex ea ad aliam Religionem transire, ibique annale experimentum instaurare. At nimis generalia sunt Concilii verba cap. 15. ideoque dicendum est, illa propositam quoque facti speciem complecti; ita quidem, ut, nihil obstantibus circumstantiis quantumvis urgentibus, si à conjuge Religionem in-